

ROZPRÁVY

LIST PRO KŘEŠŤANSKOU DEMOKRACII

OBSAH:

ROČNÍK IV., ČÍSLO 3-4

BŘEZEN-DUBEN 1953

MARS-APRIL 1953

SOVĚTSKÁ KACHNA MÍRU A OSUDY SVĚTA

LIST B. CHUDOBY ČASOPISU "KATOLICKÝ DĚLNÍK"

PRAVÁ TVÁŘ TITOVA "DEMOKRATICKÉHO KOMUNISMU"

KOMENTÁŘE, POZNÁMKY, POLEMIKY:

Promluvil muž, Co píší jiní, Jednota pro svobodu a demokracii
v CSR a j.

SOVĚTSKÁ KACHNA MÍRU A OSUDY SVĚTA
S. Ghelfand

Stará anekdota: Do kavárny vstoupil muž, posadil se a objednal si černou kávu. Když mu ji číšník přinesl, muž se zdvořile omluvil, a požádal číšníka, aby kávu odnesl a místo ní přinesl skleničku konaku, ve stejné ceně. Konak vypil, pak vstal, vzal klobouk a šel ven. Číšník ho zastavil: "Zapoměl jste platit, pane", řekl. "Za co?" tázal se muž. "Za konak, prosím", pravil číšník. "Ale vždyť jsem vám za něj dal černou kávu". "Tu jste ale neplatil", naléhal číšník. "Však také jsem ji nepil", odpověděl náš muž a šel sebevědomě pryč.

Onen číšník z anekdoty byl asi přemálo spokojen s takovýmto rozuzlením situace. Avšak mnozí západoevropští státníci dnešní doby za stejných okolností se takřka mohou umlátit radostí z t.zv. nové politiky Sovětského svazu. Výměna válečných zajatců na Koreji, rehabilitace několika sovětských lékařů židovského původu, ujišťování tovaryše Vyšinského o možnosti klidného spoluzití Sovětů se západním světem, jako i to, že američtí novináři mohli svobodně fotografovat v Moskvě, třebaže pak polští celníci, na zřejmý pokyn moskevské vlády, zabavili celý fotografický materiál - všechno to, ačkoliv se velmi podobá onomu placení konaku nezaplacenou černou kávu, postačilo k povážlivému zakolísání jednoty mocností Atlantického paktu, což ovšem bylo jedním z cílů dnešní t.zv. změny sovětského režimu. Zdůrazňujeme - pouze - jedním z cílů, a to nikoliv hlavním. Kremelský triumvirát Malenkov - Beria - Molotov se osvědčil, jako skvělý pokračovatel v generální linii Lenina - Stalina, a prokázal, že suverénně ovládá postup a metodu obou zemřelých mistrů dialektického materialismu.

Dnešním sovětským vládcům se podařilo přesvědčiti mnohé západoevropské a i americké politiky, že se v Moskvě odehrála hluboká vnitřní změna, a že smrt Stalinova znamená začátek nové éry ve vztazích mezi Západem a Východem. Je příznačné, že začátek sovětské "mírové ofensivy" připadl právě na dobu, když se maršál Tito vrátil ze své cesty do Anglie. Tito, jak známo, radil britským státníkům, aby studená válka proti Sovětům a satelitům byla omezena a zmírněna, a nyní tvrdí, že po smrti Stalinově už neexistují vážné překážky k mírnému dorozumění se obou světů. Tento názor jugoslávského diktátora lze chápat, jako pokus Titův o oficiální návrat do lůna Kominformy, nebo také jinak. Připustíme-li možnost, že se Titova cesta do Anglie konala v dohodě s Moskvou, pak se stanou mnohé souvislosti a okolnosti okamžitě jasnými. Maršál Tito je konec konců také žák Leninův a Stalinův a také se dobře vyzná v dialektické metodě, stejně jako i Mao-Tse-Tung, kterého sovětská "mírová ofensiva" patrně zachránila před brzkou invasí Čankajškových vojsk na Formose do rudé Číny. Velkolepá mezinárodní souhra komunistických mocností s jejich přesně načasované akce již přinesly první ovoce úspěchu, další ještě budou následovat. Blíží se parlamentní volby v některých evropských státech a má dojít brzy k uskutečnění evropské obranné armády - a blízká budoucnost nám teprve ukáže, co všechno dovede vytěžit Moskva ze své "ofensivy míru".

V květnu 1943 Stalin rozpustil Komunistickou Internacionálu / Kominternu/. Tímto prospěl Stalin věci světového komunismu ještě více, než všechno, co učinila Kominternu od svého založení r.1919. Veřejné mínění západního světa spatřovalo v rozpuštění Kominterny neklamný příznak nové, demokratické orientace Sovětského svazu. Stalin tehdy prohlásil, že tímto svým činem chtěl podati definitivní důkaz, že se Moskva vůbec nehodlá vměšovati do vnitřní politiky cizích států. Je známo, že když v prosinci téhož roku 1943 mluvil dr Beneš se Stalinem a Molotovem o budoucím uspořádání osvobozeného Československa, zakrývali si oba soudruzi rukama uši, aby tak dali Benešovi najevo, že se vůbec, ale opravdu vůbec nezajímají o vnitřní československé záležitosti. Pak přišel rok 1945, a Kominternu, rozpuštěná v Moskvě, obnovila svou činnost přímo na místech: člen výboru Kominterny Klement Gottwald šel do ČSR, sovětský maršál Tito - Broz se stal diktátorem v Jugoslavii, Dimitrov se stal diktátorem v Bulharsku, Paukerová v Rumunsku, Rakoczy v Maďarsku, Bierut se stal polským prezidentem, Thorez věrně pracoval a pracuje dodnes pro Kreml ve Francii, Togliatti v Itálii. R.1947 Pak vznikla Kominforma, z níž na čas vypadl Tito. Pružnost a cílevědomost komunistické politiky skutečně zasluhují obdivu. Je jen s politováním, že svobodný západní svět nemá dosud cílevědomou politiku vůči Sovětům, a že vždy jen improvizuje ad hoc. Klame se, jelikož chce býti klamán. Svíjí se v radostných křečích nad tím, že americkým žurnalistům bylo dovoleno hovořiti v Moskvě s NKVDisty, převlečenými za dělníky a úředníky, a že tovaryš Molotov prý uvažuje o povolení volnějšího pohybu akreditovaným diplomatům cizích zemí. Čteme zejména v britském, francouzském a švýcarském tisku hlubokomyslné úvahy, že prý dnes už žádné sovětské nebezpečí nehrozí, a že Malenkov je pašák, který prý definitivně opustil agresivní politiku stalinovu, a že prý je upřímný horlivel mírumilovného soužití s kapitalistickým světem. Spodní ton oněch úvah je tento: nač vyhazovat miliardy na zbrojení a na evropskou armádu, když Sověty touží po míru se západem? Proč neobchodovat se Sovětským svazem a se satelity, když tak štedře platí za kuličková ložiska a za zařízení pro válečný průmysl?

Avšak hlavní důvod těchto pacifistických a neutralistických úvah musíme hledati hlouběji. Není to pouze neznalost marx-leninismu a dialektické metody, nebo jen kratkozrakost státníků a politiků. Je to příznak hlubokého mravního poklesu, duchovní degenerace chceteli. Není jen náhoda, že ony pacifistické a neutralistické hlasy zaznívají nejsilněji právě tam, kde před 15 lety rozjásané davů vítaly Chamberlaina a Daladiera, poté, co se byli vrátili z Mnichova, kde "zachraňovali mír"...

Nechceme se dovolávat všeho toho, co svého času mluvili a psali Lenin a Stalin o nevyhnutelnosti vojenského konfliktu mezi zeměmi socialistickými a kapitalistickými. Nedovoláváme se proto, že by nám pak mohli pacifisté namítnout - Lenin, Stalin to ano, to byli sovětsí imperialisté. Avšak Malenkov, to je přece něco jiného, je to spíše jen takový sovětský Tito, tedy z něho nehrozí žádné nebezpečí pro ostatní svět. Opakujeme, lidé chtějí býti klamáni, a oněm důvěřivcům patrně nevádí ani to, že za něžného doprovodu mírových hesel budují Sověty právě nyní strategickou železnici podél demarkační čáry v Německu v délce 350 km, což je zajisté skutek pramálo mírumilovný. Dovoláváme se však toho, co je základním kamenem každého

komunismu a co je společné Leninovi, Stalinovi, Malenkovovi, Titovi a vůbec všem komunistům minulým, přítomným i budoucím. Ten společný jmenovatel je marxistická nauka o vývoji kapitalistické společnosti.

Marxismus tvrdí, že všude tam, kde jedni poskytují výrobní prostředky a jiní pracují za mzdu, zuří třídní boj, který ve svém konečném výsledku přinese vítězství socialismu, t.j. systému, kde státní dozorcí monopolně řídí národní výrobu a práci. Socialismus je podle marxistické nauky nevyhnutelné stadium společenského vývoje. Komunisté to prý pochopili, a proto je to směr pokrokový, který usiluje o zrychlení onoho vývoje k socialismu. Avšak všechny ostatní politické směry jsou reakční, nebt nechápou nevyhnutelnost vývoje k socialismu a snaží se všemožně zadržet pohybující se kolo dějin. Třídní boj v kapitalistické společnosti je zaviněn tím, že zaměstnavatelé nutně vykořisťují své dělníky, nutně proto, že v kapitalistické výrobní soustavě vzniká podnikatelský zisk jen z přivlastnění si kapitalistou nezaplacené části dělníkovy pracovního dne.

Je tedy existence podnikatelské třídy založena na vykořisťování námezdní práce. Není proto ani možné, uvést zájmy podnikatelské třídy v soulad se zájmy třídy dělnické. Vykořisťováním dělníků kapitalisty může být větší nebo menší, v závislosti na síle organizovaného dělnictva a na sociálním zákonodárstvím té které země, existuje však vždy. Odtud i nepřeklenutelný rozpor mezi třídou majitelů výrobních prostředků a proletariátem. Tolik Marx.

Podle Marxova proroctví musela sociální revoluce vypuknouti nejdříve v zemích s výsoké vyspělým kapitalismem. Ve skutečnosti však socialistický ráj prvně vypukl v Rusku, kde kapitalismus byl, tak říkajíc, v plenkách, kdežto Amerika je zřejmě pro věc socialismu naprosto ztracena. V USA se nemohou projevit třídní protivy, protože tam neexistuje dělnická třída, která by měla zájmy protichůdné zájmům třídy podnikatelské. Americký dělník patří k střední vrstvě obyvatelstva a nechce ani slyšet o "boji společenských protikladů" a o sociální revoluci. Kdyby byla tato skutečnost známa obyvatelům socialistického ráje v Sovětech a satelitních státech, žádný NKVDistický teror by režim neudržel, protože by miliony a desetimiliony dělníků přestali tam pracovat. Vždyť aby si vydělal na kg másla, musí průměrný sovětský dělník pracovat 13 hodin. Avšak dokonce ve Velké Británii, přesto, že se tam soudruzi Attlee a Bevan úspěšně postarali o snížení životní úrovně za 6 let své vlády, musí průměrný Angličan pracovat, aby si vydělal na kg másla, pouhých 1 hod. 40 min. Kilo masa stojí sovětského dělníka 3 hod. 36 min. práce, kdežto britskému dělníku postačí 1 hod. 20 min. Za svou měsíční mzdu může si dělník ve SSSR koupiti 190 kg pšeničního chleba, nebo 205 litrů mléka, 56 kg cukru, 22 kg šunky, 50 kg rýže. Avšak průměrný francouzský dělník si může koupiti za svou měsíční mzdu 700 kg pšeničního chleba, 921 litr mléka, 318 kg cukru, 269 kg rýže. Proto musí socialistický stát stáhnout až dolů neprodyšnou železnou oponu, aby se lidé doma nedověděli pravdu o tom, kde vlastně je dělník vykořisťován. Proto také lžou sovětské i satelitní noviny, rozhlas, film, divadlo, že prý na Západě spí dělníci pod mosty a nemají co do úst. Lidé v socialistických zemích jsou od rána do noci soustavně ohlupováni a otravováni nejabsurdnějšími výmysly o životě v západních zemích, a nedovědí se pravdu ani ze zahraničních vysílaček, protože na př. v českých vysíláních Voice of America a Radio Free Europe v Mnichově nikdy neuslyší ani slůvka odsouzení pro socialistický hospodářský systém, zato slyší chvalo zpěvy na Tita nebo na Gottwalda /vysílání RFE ve dnech 16., 17. a 18. března t.r./, slyší tam doporučení "demokratického

Socialismu" a Košického vládního programu, a že Stalin prý zradil ten pravý demokratický a humanitní marxismus, a to všechno za americké tolary. Američané patrně nevědí, co je to Košický vládní program, protože by v opačném případě zavedli deportační řízení se všemi přímými a nepřímými strážci oněch hanebných rozhlasových vysílání.

Socialistický stát, jehož hospodářství spočívá na bezohledném vykořisťování námezdní a otrocké práce, nemůže trpěti vedle sebe svobodné země, protože již pouhá existence svobodného a prosperujícího světa, založeného převážně na soukromopodnikatelské iniciativě, je smrtelným nebezpečím pro socialismus. Každé zvýšení životní úrovně pracujících v západním světě je novým hřebíkem do rakve socialismu. Pokojné spolužití socialistického Ruska s ostatním světem? To by přece znamenalo doznání, že marxův zákon společenského vývoje k socialismu je klam a blud, bylo by to přiznání naprostého krachu marxistické nauky. Mírné spolužití obou světů bylo by možné pouze tehdy, kdyby západní země souhlasily s postupnou socialisací a nebránily by komunistické infiltraci, jako tomu bylo v případě ČSR a Polska. Dalo by se ovšem uvažovat aspon theoreticky také o jiné možnosti, že by se totiž Sověty samy dobrovolně vzdaly socialismu. Takovéto rozhodnutí by bylo prakticky velmi snadně uskutečnitelné - stačilo by jen, aby kremelský triumvirát ngřídil osvobození 20 milionů otroků pracujících v sovětských koncentračních táborech. Pak by se socialistické hospodářství ve SSSR shroutilo, jako domeček z karet, jelikož převážně otrocká práce dodává sovětskému socialistickému hospodářství potřebné suroviny a materiály. Sovětská otroci těží zlato v Magadanu, Kolymě, dobývají uhlí ve Vorkutě a Karagandě, Donbasu a Kuzbasu, kopají kanály mezi Bílým a Baltským mořem a Volga-Don, stavějí železnice v Komi a ve východní Sibiři, kácejí stromy, budují hydroelektrárny, cementárny, tovární kombináty, stavějí silnice, přístavy, mosty, postavili moskevské metro, těží barevné kovy a naftu, loví ryby v Japonském a Ochotském moři a soli proslulý kaviár v továrnách u Kaspického jezera. Není v Sovětech odvětví průmyslu, kde by nebylo používáno práce otroků.

A až by se sovětská socialistická ekonomika, založená na soustavě vyssávání poslední kapky krve z bezprávních rabů, shroutila co nejdokonaleji, pak by soukromá iniciativa a soukromé podnikání v nejkratší době daly do pořádku ruské hospodářství. Ostatně již v r.1923, když ruské hospodářství bylo zničeno socialisací, byl na podnět Leninův na rychlo obnoven soukromopodnikatelský systém / NEP/, který takřka zázračně rychle ozdravil poměry v sovětském Rusku, čímž také byl podán nezvratný důkaz absurdnosti socialistického řádu. Jehož nezbytým průvodcem je vždy duchovní a materiální bída.

X X X

Moskva se nemůže vzdáti svého základního cíle, kterým je Světový svaz sovětských socialistických republik, ledaže by jednou provždy sama likvidovala socialismus ve vlastní zemi. Avšak Marshallův plán pohřbil sovětské poválečné naděje v komunistici západní Evropy, a vojenská odpověď komunistickému ozbrojenému útoku na Koreji ukázala Kremlu, že se jakékoliv vojenské dobrodružství Sovětů za účelem násilné socialisace svobodného světa setká s rozhodným odporem. Sověty mají nyní na 370 moderně vyzbrojených divisí, které mohou strhnouti kdykoliv na západní Evropu. Neučiní-li tak dosud, pak nikoliv z důvodů pacifistických, nýbrž jedině, - jedině - proto, že se obávají

amerických atomických zbraní. Nebýt drtivé převahy USA ve výrobě a užití atomické energie, byla by dnes pravděpodobně celá Evropa včetně britských ostrovů v sovětských rukou. Může ovšem někdo namítnouti, že také Rusko má atomickou pumu. Snad. Víme bezpečně jen tolik, že na sovětském území něco vybuchlo, a že se po tomto výbuchu v ovzduší objevilo velké množství produktů štěpení atomových jader. Zdali však v Sovětech vybuchla atomická bomba nebo atomická továrna, nemůžeme vědětí najisto. Kreml přece ví až moc dobře, proč tak důrazně žádá, aby atomické zbraně byly bez výhrady a bez výjimečně zakázány - kdyby totiž byly Sověty měly dostatečnou atomickou výzbroj, pak by o tom zaručeně ani nemukly. Dnes je ovšem Moskva bezmocná. Má však svou marx-leninskou dialektickou metodu, která velí včas ustoupiti, umět spolknouti porážku, a hlavně čekat na vhodnou příležitost k rozhodujícímu úderu. A v tom je pravý smysl dnešní "mírové ofensivy" Sovětského svazu.

Americká veřejnost je dnes toho názoru, že je třeba podrobiti mírové nabídce Sovětů spolehlivé zkoušce. Zkušebním kamenem má být obnovení nezávislosti Rakouska a sjednocení Německa. Západoevropští a američtí politikové však sami nevěří, že by mírová nálada Kramlu šla tak daleko. Dovolujeme si však vysloviti názor, že nesmíme vyloučit ani tuto možnost. Sověty by pak sice ztratily příležitost k vysávání rakouského průmyslu a petrolejových zdrojů, jakož i průmyslové a vojenské báse ve Východním Německu, ale na druhé straně by získaly nesmírně mnoho. Především získá SSSR světovou pověst státu skutečně mírumilovného, ochotného k rozumnému jednání a nevýbojného. I kdyby se byly Sověty stáhly za někdejší Curzonovou linii, vlastně nic neztratí. Co je Moskvě platné, míti tak říkajíc v hrsti celou plejadu satelitů a 300 divisí ve vojenské pohotovosti, když musí státi u demarkační čáry, jako rostlé v půdě, a to ze strachu před americkými atomickými bombami? Avšak eventuelní ústup Kremlu by rázem zničil Atlantický pakt, evropskou armádu, zbrojení Západu, a odstranil by všechny dosavadní překážky hospodářské. Sověty budou pak dostávat z celého světa všechno, co hrdlo ráčí, komunistické strany všude neobyčejně stoupnou ve vážnosti a v síle, studené válce bude učiněn konec, a se všemi evropskými státy i s USA Moskva uzavře pakty o věčném přátelství a míru.

Než - zatím co se budou socialistické a kapitalistické státy objímat v radosti nad tím, že na zemi konečně zavládl pokoj lidem dobré vůle, budou Sověty pokračovat nerušeně a klidu v atomickém badání. Obrovské prostory sovětského svazu umožní kremelským pohlavárům tajné konstrukce atomických bomb a stavby tisíců supersonických letadel, která by mohla dopravir atomické pumy do kteréhokoliv bodu na zeměkouli během několika hodin. A jakmile budou míti Sověty dostatečný počet plutoniových a vodíkových bomb, jakož i potřebnou flotilu supersonických letadel, udeří. V tomto okamžiku nebude USA nic platná jejích atomická převaha, neboť atomickou válk u nevyhraje ten, kdo má více atomických bomb, nýbrž ten, kdo se odhodlá udeřiti první. Náhlý, soustředěný a bezohledný útok na 100, 200, 300 nebo 1000 nejdůležitějších amerických středisek rázem ochromí vojenskou a hospodářskou moc USA, a prakticky zničí jejích administrativu. Evropské státy pak spadnou Sovětům do klína, jako zralý plod, a Rudá armáda projde bez odporu až k pobřeží Baltického a Severního moře, jakož i k Středozemnímu moři a k Atlantickému oceánu jako nůž prochází máslem. Páté kolony se pak ujmou všude vlády a za nedlouho se k evropsko-americkému svazu Sovětů připojí také Afrika, Asie, Austrálie a Jižní Amerika. Začne

nové období světových dějin, období Světového svazu socialistických sovětských republik.

To není žádná fantasie, nýbrž zcela reální a pravdivý obraz toho, co se stane dříve nebo později, když se uskuteční politické cíle evropských a amerických pacifistů, neutralistů, usmířovatelů a důvěřivých polykačů mírových kachen tovaryše Malenkova. Nebezpečí pro svobodný svět nezáleží jen v dnešním sovětském imperialismu, nýbrž v hybné páce tohoto imperialismu - komunismu. Budhude vyhnán komunismus také z Ruska, anebo se celý svět stane jedním velkým Sovětským svazem. Není na nás, abychom Američanům radili k tomu neb onomu postupu. Je to věcí amerických státníků a amerického generálního štábu. V jejich rukou spočívají dnes osudy světa.

DOPIS PROF.DR.BOHDANA CHUDOBY ČASOPISU "KATOLICKÝ DĚLNÍK"

Vážený pane redaktore a milý čtenáři "Katolického Dělníka",

Současné události, smrt Stalinova i letecké útoky na americké a britské stroje, a nikoli v poslední řadě také záhadná smrt samozvaného diktátora Gottwalda přiblížily k nám chvíli, kdy země, ve kterých jsme se narodili, nebo ve kterých se narodili naši otcí opět změni svého pána /dopis byl psán v prezut.r. - red./ podívíte se možná, proč právě užívám slovo "změní svého pána" a proč neřeknu, že nabudou svobody. Rád Vám to vysvětlím. o svobodě se snadno hovoří, ale není vše svobodou, co se tak nazývá. Před 8 lety se také hovořilo o osvobození Československa, ale skutečnost byla jiná. Již před tím, za války, západní vlády, zejména britská a americká, bezohledně odsunuly stranou posledního demokratického ministerského předsedu Československého, dr Milana Hodžu, který potom zemřel, k smrti uštěván komunistickými propagátory, ve Spojených státech r.1944 a - bez nejmenšího pomyšlení na to, co tomu řeknou občané Československa - jmenovaly svrchovaným vládcem našich vlastí socialistického politika Edvarda Beneše. Beneš se pak vydal domů přes Moskvu a co domů přivezl, je obecně známo. Kdybych z toho, co domů přivezl, měl jmenovat aspoň jednu věc, která by jeho dílo nejlépe charakterisovala, jmenoval bych zákon č.115 z r.1946, kterým se jakýkoliv trestný jinak počin, i mnohonásobná vražda, prohlašovaly za zcela beztrestné, jen když jejich původce prohlásil, že je vykonal v zájmu "lidové demokracie". Tyto vraždy pokračovaly a Moloch brzy začal požírat i své vlastní ctitele. Smutně skončil i Beneš sám a je tomu jen několik týdnů, co na komunistickém popravišti zahynulo i dvanáct jeho někdejších spolupracovníků; všichni zahynuli právě tak, jako Trocký, Kameněv a druzí zahynuli kulkou nebo sekýrou svého starého soudruha Stalina.

V r.1945 tedy k žádnému osvobození nedošlo. A je třeba připomenout si to nyní proto, poněvadž i nyní se víc a víc na obzoru vynořuje hrozný mrak podobného "osvobození". Ve Spojených státech se usadila skupina českých marxistů, do nedávna ještě zavilých nepřátel všeho amerického, kteří se nyní americkým úředníkům horlivě klanějí a ještě horlivěji jim dokazují, že vůbec není třeba měnit socialistický řád, který nyní v Československu panuje, nýbrž prý stačí pouze vyměnit osoby. vládnoucí a mír bude zajištěn. A někteří Američané, kteří

pozorují, jak se s Moskvou rozešel Tito, nacházejí v těchto návr-
zích zálibu a českým marxistům vyplácejí značné podpory z peněz ma-
sbíraných organizací Crusade for Freedom.

Myslím, že právě Vy, čtenáři "Katolického Dělníka" byste o tyto
smutné zjevy měli projevit zájem. Je to Vaší povinností z trojho
důvodu.

Za prvé je to Vaší povinností jako Američanů, poněvadž Vám mu-
sí záležet na tom, aby tato země, na jejíž občanství jste hrdí, do-
sáhla opravdového míru. Součinností s marxisty ho nikdy nedosáhne.
Socialismus je diktatura, která se vždycky nakonec vybiže válečným
útokem na druhé země. Tak skončil socialismus Mussoliniho, Hitlera
a skončí tak každý příští socialismus, ať je v jeho čele ten či onen.
Výměnou osob se na tom nic nezmění. Jen opravdovou, křesťanskou de-
mokracií lze zajistit mír.

Za druhé je to Vaší povinností jako dělníků. V zemích nesocia-
listických může mít dělníkova práce leckteré nevýhody, poněvadž vxu-
de se může objevit lidské sobectví. Ale v nesocialistických zemích
se podnikatelé - i kdyby byli sebe sobečtější, - musí starat, aby
dělníkovi opatřili výdělek, poněvadž tím také opatřují chleba sobě.
A především se v nesocialistických zemích dělníci mohou svobodně
sdružovat, vymahat své nároky a hájit svá práva. Avšak v každém so-
cialistickém státě dělník otročí na statisíce státních úředníků, kte-
ří jen vysedají za psacími stoly a mávají razítky. Tito úředníci se
nestarají a nikdy nebudou starat o to, aby dělníkovi zaopatřili vý-
dělek, poněvadž jim na tom nezáleží - sami jsou pod pensí. A když
tedy pro dělníka výdělek nemajdou, pošlou ho jednoduše do koncentrač-
ního tábora, kde dokonce bude moci i ležet na podlaze, dočud nechcíp-
ne. A běda mu, kdyby si vzpoměl na nějaké sdružování nebo obhajobu
svých zájmů. Takové věci se v socialistickém státě trestají jako vele-
zrada a na pouhou pobídku ke stávce je trest smrti.

A za třetí je to Vaší povinností jako křesťanů. Socialistický
stát nesnese žádnou jinou výchovu než výchovu státní. Podle známého
dělítky - buď Ježíš nebo César, je socialismus plně na straně Césa-
rů.

Pomožte proto snaze, aby země našich předků nebyly znova "osvo-
bozeny" podle socialistického receptu. Protes tujte proti tomu, aby
byla uznávána jakákoliv "československá vláda v zahraničí" a aby tak
občanstvo naší staré vlasti bylo připraveno o možnost svobodných vo-
leb.

Budete-li vyzváni k příspěvku na Crusade for Freedom, žádejte
nejdříve záruku, že z Vašich peněz nebudou podporovány socialistické
společnosti jako t.zv. "Rada pro svobodné Československo". Nedopust-
te, aby Československo bylo zotročeno po třetí.

Váš

Bohdan Chudoba

"Německo dnes leží bezmocně na zemi - jeho muži se
zdvořile usmívají, jeho ženy se nectně prodávají,
vskutku není dnes třeba se báti Německa."

/"Elegie po vítězství", úvodník ve Svobodných novinách z neděle
22.září 1945, šéfredaktor Ferdinand Peroutka./

PRAVÁ TVÁŘ TITOVA "DEMOKRATICKÉHO KOMUNISMU"

Dvacet jugoslávských katolických biskupů se obrátilo 25. září m. r. s memorandem k maršálu Titovi. Naše redakce obdržela nyní německou kopii tohoto obsáhlého dokumentu, jež uveřejňujeme ve zkráceném výtahu. Nechtě čtenáři sami posoudí nesvádomitost, prolhanost a zlovolnost Titových lokajů v RFE a v Radě, soustavně propagujících "demokratický komunismus" jugoslávského diktátora.

Katoličtí biskupové v Jugoslávské lidové republice konstatují, že v Jugoslávii neexistuje náboženská svoboda ani svoboda svědomí, o které mluví svazová ústava. Ústavně zaručená náboženská svoboda je ve skutečnosti pouhé úřední povolení vykonávat náboženské obřady, a i to jen částečně. Zdůrazňujeme "částečně", jelikož "svoboda vykonávání kultu" je tak omezena, že prakticky znamená úplné popření svobody svědomí. Kostely jsou sice ještě otevřeny, ale mnohé, na př. historický kostel trapistů v Banaluze, jsou proměněny na obilní sýpky, garáže pro zemědělské stroje a filmové ateliéry. Velké množství křížů a obrazů bylo zničeno, kostel sv. Spasitele a karmelitský kostel s překrásnou kaplí Salita Al Kalvario byly vyhozeny do povětří, v Banatě byl vyhozen do povětří značný počet kostelů, jiné byly úředně zavřeny nebo proměněny v skladiště a musea.

Státní úřady vůbec nedovolují stavby nových kostelů nebo opravy starých. Náboženské průvody jsou zakázány téměř ve všech venkovských okresech. Svoboda kázání slova Božího neexistuje. Úřady činí na kněze trestní oznámení pro pouhé citáty z Písma sv. a veřejné hlásání věroučných pravd se ihned stihá, jako ohrožování státní ideologie. Kněží je zakázáno želit atheistické propagandy mezi dětmi. V Bosně a Hercegovině nařídila zemská vláda, že kněží nesmějí v žádném případě působiti na rodiče aby bojovali proti bezbožectví svých dětí. Státní policie dokonce požaduje od kněží, aby v kázáních doporučovali věřícím nechoditi do kostela.

Kněží vůbec nesmějí vyučovati děti náboženství, a není jim dovolena ani duchovní příprava dětí k prvnímu sv. přijímání nebo k sv. biřmování. Porušení tohoto zákazu trestají úřady vysokými peněžitými pokutami a vězením.

Na kostely jsou uvaleny nesmírně vysoké daně, nezaplacení pak znamená konfiskaci veškerého kostelního zařízení. Kostelní sbírky jsou zakázány. Církevní instituce nesmějí přijímat dary ani ze zahradničí. Jugoslávští biskupové obdrželi v r. 1952 od amerických katolíků větší množství obnošeného šatstva, obuvi a sušeného mléka, aby rozdělili tyto dary mezi potřebné kněze a řeholníky. Tento dar musel být poslán zpět do USA, ježto jugoslávské úřady uvalily na něj clo ve výši 6 milionů dinárů.

Zatýkáni kněží jsou na denním pořádku. Všeobecně milovaný a vážený farář a děkan, 75 letý Karel Gnidovec byl nedávno odsouzen k smrti jako "válečný zločinec". V jugoslávských vězeních sedí dnes na 200 kněží, mezi nimi biskupové. Kněží jsou zákeřně přepadáváni nezná-

mými pachateli, které policie nikdy neobjeví nebo nechce objevit. Tak bylo v posledních letech zavražděno na 30 kněží. Úřady zakázaly biskupovi Msgr Antonínu Vovkovi navštěvovat farnosti a udělovat sv. biřmování ve své diecési. Když Msgr Vovk přijel do Novomesta v lednu m.r., byl veřejně přepaden na nádraží, pachatel ho polil benzinem a zapálil. Biskup se zachránil pouze díky vlastní duchapřítomnosti. Pachatel byl zadržen obecenstvem a byl administrativně potrestán... 9 denním vězením.

Vláda a státní úřady přísně dbají toho, aby kněží neměli žádných styků s dětmi a jejich rodiči. Jelikož ateismus je vyhlášen za oficiální státní náboženství, je státním úředníkům a profesorům zakázána návštěva kostelů. Důstojníci nesmějí ani dáti pokřtiti své děti. Stále častěji se vyskytují případy vyloučení žáků ze školy, protože byly spatřeny v kostele. Na vesnických školách učitelé bijí do krve děti, protože byly viděny v kostele nebo v rozhovoru s knězem. Všechny náboženské školy jsou zrušeny. Ačkoliv podle ústavy má církev právo vychovávat kněžský dorost, kladou úřady takové překážky, že fakticky toto právo neexistuje. Rovněž jsou zrušeny všechny kláštery.

"Tito - to je už na první pohled něco jiného než ti čs.komunisté, kteří dnes u nás vládnou. On se vrátil z války s tváří začouzenou střelným prachem a oni s prsty začerněnými inkoustem".

/Soudruh Ferdinand Peroutka v Radio Free Europe ve Mnichově/.

P R O M L U V I L M U Ž

Rozhlasový projev presidenta Eisenhowera ze dne 16.dubna t.r. je řeč státníková, která svým obsahem a významem daleko předstihuje všechno, co bylo napsáno a řečeno o vztazích mezi Západem a Východem od konce druhé světové války. Jedinečná jasnost, která neponechává možnost pokrouceného a zkresleného výkladu slov amerického presidenta, je zároveň zdrcující rána do neutralistických a pacifistických proudů, kterými je, žel Bohu, tolik zamořeno politické myšlení v západní Evropě. Mír, to ano, ale nikoliv za každou cenu, tedy mír postivý, založený na respektování práv národů, i těch malých, dnes porobených, Sověty, jakož i práva občanů na svobodné a demokratické volby. Odzbrojení? Ano, ale čestné, pod účinnou kontrolou Organizace Spojených Národů, a tato kontrola musí platiti pro všechny státy, Rusko nevyjímaje. "Rozpravy" již byly "naklepány" na blány, když americké rozhlasové stanice přinesly projev presidenta Eisenhowera. S uspokojením konstatujeme, že jsme vždy zastávali názor, že zbabělá politika pacifismu za každou cenu a appeasementu vůči komunismu a Sovětům je pochybená už ve svém základě. Jaké štěstí pro americký národ a pro celý svět, že právě v době, kdy se Kreml obratně snaží, využít Stalinovu smrt pro vyvolání myšlenkových zmatků a pro rozbití evropského obranného společenství předstíráním změny dosavadního režimu, stojí v čele USA muž, a nikoliv třtina větrem se klátící...

K O M E N T Á Ř E, P O Z N Á M K Y, P O L E M I K Y

Razorubodná publikace.

Je kniha "Milan Hodža v Americe", kterou v Chicagu vydal r.1949 Michal Múdrý a která si teprve nyní naghází teprve pozvolna cestu do rukou emigrace. V době, kdy každým dnem víc a více záleží na uchování česko-slovenské pospolitosti - neboť úplné osamocení se českému národu může stát ještě esudnějším než národu Slovenskému - měla by tato publikace býti čtena co nejvíce.

Z posledních projevů a obsáhlejších listů posledního československého demokratického ministerského předsedy, který, jak známo zemřel v létě 1944 ve Spojených státech, dokonale uštván Benešovou marxisující skupinou, jsou nejzajímavější zejména ty, které se týkají nové úpravy vnitřního uspořádání Československa, na které Hodža pracoval během r.1938. Za následujících válečných let a zejména zvláštním úředním projevem datovaným 18. srpna 1942, popřel Edvard Beneš jakoukoliv upotřebitelnost těchto reformních návrhů - aby o necelé 3 roky později podepsal režim-povereníků, který dokonale přesahoval vše, co Hodža kdy žádal.

Nové světlo - a bohužel tragické světlo - vrhá tato kniha i na postavu Jana Šrámka. V r.1938 byl Šrámek nejzásadnějším odpůrcem Hodžovým, vetujícím každý jeho návrh na vnitřní reformu, které již tehdy měl náš stát tolik zapotřebí. A přímo pochmurně zní Šrámkova slova napsaná dne 12.července 1944 do "New Yorkského denníku", která jsou tu vydavatelem dr Múdrým citována na str.17. Šrámek se tu rozhovořil o svých politických počinech z údobí 1939-40 a praví doslova: "Po dlouhém jednání, v kterém jsem byl donucený přijmout do Národního výboru i vyslance dr Štefana Csuského, odmítl jsem onou vládou rozhodně navrhovaného dr Milana Hodžu..." Takto tedy začínala nejzlověstnější kapitola novodobých česko-slovenských vztahů: přes nátlak cizí, francouzské vlády dělá český ministr ustřední odběr tak, že do něho odmítá přístup vedoucímu slovenskému státníku, který doma mívával mnohem vyšší politické postavení než on sám a který přes všechny své reformní snahy nikdy nepřestal všem slovenským separatistům tvrdit, že Slováci nemohou existovat bez společného státu s Čechy. Můžeme se ještě divit, jak tato dějinná kapitola pokračuje dnes? A můžeme se snad ještě více obávat, jak jednou skončí?

Za zmínku stojí i zmínky o Karolu Sidorovi. Tak v stati z r. 1942 píše o něm Hodža /str.88/: "Stalo sa, pár dní pred rozbitím republiky, že cudzia ruka siahla po jednom z tých skalných, z tých gardistických voľcov. Ešte táto plnokrvný autonomista, kedysi miláčik a doverník Hlinkov, odprel. Bol ochotný stát v čele autonómneho Slovenska v rámci republiky, ale nebol ochotný brať zodpovednosť za slovenskú odľuku." A ještě 17.února 1944, několik měsíců před svojí smrtí, Hodža vzpomíná na zimu 1938-39 .str.156/: "So slovenskými separatistami sa ovšem nacisti už dávno dohodovali proti česko-slovenskej republike, zachrbtom Sidorovým, Sokolovým a jich priateľov".

B.Ch.

x x x

"Není jiné vyhlídky na klid v tomto státě, než přijetí socialisaci upřímně a trvale." /"Tak nebo tak", str.83, nakl.F.Borový, autor Ferdinand Peroutka./

C o p í š í j i n í

Poznej sebe sama. V "Hlasu Československa" vydávaném t.zv. Radou, vysvětluje dr. Petr Zenkl předúnorovou situaci v článku "K pátému výročí komunistického puče": "I když byla práce nekomunistických stran nesmírně těžká, spojená s nejrozmanitějšími nesnázemi a nepředstavitelnými intrikami a útoky komunistů, přece se dařilo". - Práce nekomunistických stran? A této práci se dokonce dařilo? Když tohle vykládá pan Zenkl panu Altschulovi z NČF, chápeme. Ale vypravovat české emigraci o zdařilé činnosti nekomunistické části Národní fronty, to je přece jen silný tabák. Bylo zavraždění Msgr. Tisa, pro něž pan Zenkl hlasoval ve vládě, "zdařilá práce"? Nebo snad to bylo odmítnutí Marshallova plánu, znárodnování, retribuční dekret? Celá "práce" partaje pana Zenkla záležela podstatně v tom, že prosazovala národně-socialistické ředitele ukradeného průmyslu a národních správce všude tam, kde komunisté prosazovali své straníky, neboli se prostě rvali někdy v pravdě až hrdinně - o přiměřený podíl na lupišské kořisti. A dále: žádný komunistický "puč" 25. února nebyl. V pátek 20. února podalo 12 ministrů demisi, ve vládě pak zůstali jen marxisté, t.j. komunisté a sociální demokraté. K nim se potom připojila většina národně-socialistických a lidoveckých poslanců, a Gottwald sestavil listinu nové vlády, kterou pak prezident Beneš přijal a podepsal, načež 20. března 1948 230 poslanců z celkového počtu 300 jednomyslně odhlasovalo důvěru této nové vládě. Dnes sedí mnozí tito poslanci v exilu a bědují, že prý byli oběťmi "puče", místo toho aby plakali nad vlastní hloupostí, nepředvídavostí a zbabělostí. Inu - sebezpoznaní bolí.

x x x

Hrdinný bojovník za demokratická práva čsl. lidovělidovládného lidu dr. Adolf Klímek píše v témže "Hlasu Československa" celkem správně o tom, že technickou stránku únorového převzetí moci komunisty vykonaly akční výbory nové, obrozené Národní fronty: "Akční výbory nebyly ničím jiným, než sověty, přesně podle ruského vzoru. Jímž byl proveden vlastní převrat, revoluce a převzetí - násilné převzetí - moci za pomoci policie, které se komunisté před tím nezákonně zmocnili, a to již před 25. únorem". - Jenže sověty byly v poválečném Československu již mnohem dříve, nežli akční výbory. Co jiného byly Národní výbory a naše převelebná Národní fronta, v jejímž ústředí byl také náš hrdinný dr. Klímek, než sověty? Máme dokonce jeden sovět v exilu - Rada svobodného Československa, ruský Sovět svobodnoj Čechoslovakii, který by mohl směle zejména svými metodami boje proti politickým odpůrcům úspěšně závodit s kterýmkoli sovětem v Rusku nebo akčním výborem v Československu. Vítáme však aspoň to, že pan Klímek v exilu rozpoznal zhoubnost a zákeřnost akčních výborů. V Praze na to neměl čas ani chuť. Nevadilo mu dokonce ani okolnost, že lidověkomunistický ministr Václav Petr byl dosazen ústředním akčním výborem obrozené Národní fronty, a nabídl mu své osvědčené služby, byl však odmítnut. Tak tedy šel do exilu, aby stejnou práci konal v Sovětu socialistů české Čechoslovakii.

x x x

"Československá zahraniční politika se musí cele opírat o zásadu - nikdy bez Sovětského svazu, nikdy proti Sovětskému svazu, vždy pevně s ním po boku". /Dr. Petr Zenkl v Prozatímním Národním Shromáždění 14. listopadu 1945/.

Lež má krátké nohy. "Nové Obzory... budou nejen bojovým časopisem proti komunismu a marxismu, ale též konstruktivním elementem našeho osvobozovacího úsilí. Neboť nestačí komunismus a marxismus jenom potírat, ale je třeba nabídnout něco pozitivního a konstruktivního na jeho místě." Tak čteme v časopise vydávaném pp. Procházkou, Klímkem a Bunžou v Novém Yorku. Již v názvu časopisu spatřujeme dvě lži najednou. V podtitulku se něco mluví o křesťanské demokracii, ačkoli by tam mělo správně být - list čs. lidoveckých kolaborantů. Název Nové Obzory chce pak v důvěřivých čtenářích vzbudití dojem, že novyorský časopis je pokračovatelem slavného kdysi časopisu Obzory, který za vedení Bohdana Chudoby a Heleny Koželuhové byl nejskvělejším politickým listem v poválečném Československu. Byl ovšem nenáviděn komunisty, kteří nátlakem na slabé, neschopné a kolaborancké ústředí čs. strany lidové docílili odstranění obou redaktorů Obzorů z vedení listu. Pak začaly Obzory upadat, jejich redakční úroveň poklesla, místo dřívější pevné linie nastoupila myšlenková oscilace v rámci pokrokověkonser vativní sice, ale jinak konstruktivněoposičního marasmu. Novyorský časopis vykazuje všechny slibné vlastnosti onoho druhého stadia někdejších Obzorů. V citované shora větě m.j. čteme, že nový list bude prý bojovat proti marxismu, což je také lež. Vždyť pánové Procházka, Klímek a Bunža stále vyznávají košický program, který je přece založen na ryzím marxismu. V košickém vládním programu a v znárodnovacích dekretech se plně uplatnila marxistická zásada, že každý soukromý podnikatel nutně vykořisťuje své zaměstnance, a že je třeba proto zesocialisovat podniky aspoň o 500 zaměstnanců výše, aby se kapitalistické vakořisťování příliš nerozmáhlo. Lépe je tedy přiznat otevřeně barvu a nesypat lidem písek do očí, neboť lež má krátké nohy.

Podle smutků poznáte je. V těchto Nových Obzorech slibují čs. lidoveckí kolaboranti, že budou bojovat proti komunismu. Zase lež. Naopak, pp. Procházka, Klímek a Bunža docílili, díky svým osobním známostem a stykům s neinformovanými cizími činiteli, že křesťanskodemokratický komentátor římského rozhlasu byl odstraněn z Radio Roma, právě pro svůj nekompromisní boj proti komunismu. Použili k tomu svého římského zástupce, bývalého předsedu komunistického akčního výboru při Zamini v Praze a Titova agenta Adolfa Plachého, jako i ředitele římského rozhlasu pro cizinu dra Bernabeiho, který je velký obdivovatel Titův a byl za éry Mussoliniho čelným fašistou. Katolický hlasatel, který se provinil tím, že přes zákaz cenzorův přečetl větu o Titově komunistickém ráji, byl v těchto dnech převezen do koncentračního tábora Fraschetti-Alatri. Komunistický agent Adolf Plachý je oficiálním zástupcem Klímkovsko-Procházkovské čs. strany lidoveckých kolaborantů a je zároveň zástupcem Ripkovým, Bernardovým a Laušmanovým. A tato čistá společnost má ještě drzost cosi povídat o boji proti komunismu a o křesťanské morálce.

Katolíci do Rady nepatří. Před několika týdny vydal nejdůstojnější pan opat Ambrož Lev Ondrák OSB list nadepsaný "Všem čs. katolickým uprchlíkům". Je to dokument velkého významu, protože ndp. opat Ondrák je nejvyšší představitel českého katolického duchovenstva mimo území CSR, a je pověřen církevní hierarchií, aby řídil duchovní a náboženský život starousedlých i exilových českých katolíků. Ve svém listě zaujal opat Ondrák ostře vyhraněný postoj vůči t.zv. Radě:

"...je nejvyšší třeba sdělit katolíkům, jak se mají zvláště v tomto vyhanství zachovat. Před více než půl rokem jsem požádal řadu katolických politických pracovníků o radu. Ptali se mne, zdali mají vstoupiti do

Rady svobodného Československa. Dal jsem jim jednoznačnou odpověď - takovou, jakou moha zodpovídat jen před Bohem a jednou - až dá Bůh - před trpícími biskupy Československa. Obsahem byla tato: Je si přát a podporovat myšlenku národně jednotného odporu proti komunismu, ale ne za cenu, že práva Boží a práva lidská budou poškozena či ničena. Obhájí-li tam práva Boží a práva lidská, měli byste tam vstoupit. Ale jak zhám věci, za dosud daného stavu je neobhájíte. Jednejte nejprve o zajištění práv Božích a lidských. Bylo by katastrofální pro osvobozený národ, kdyby se mělo znovu opakovat to, o čem víme, že se dělo po nedávné světové válce v osvobozeném Československu, kdyby se měly opakovat poměry, jimiž byl uražen Bůh. V té době nebyla šetřena Boží ani lidská práva, ani světský řád, vždyť vlivem veřejného života se podporovala msta, krádeže, zločiny, znesvěcení dnů svátečních, křivdy, násilí na milionech lidí. Proto snažil jsem se mluvit o to důrazněji ke katolickým pracovníkům, poněvadž měli zasedat v instituci s některými lidmi, kteří po druhé světové válce společně s komunisty rušili Boží a lidský řád a dnes se dostali na stranu protikomunistického boje, který do minulých let neznali."

Je to jen několik vět, ale mluví více a jasněji, než dlouhé úvahy. Opravdový katolík nemůže, co by v Radě pohledával, protože tato instituce spočívá na soustavném porušování práva Božského a lidského. Každý, kdo vědomě kolaboruje s t.zv. Radou, porušuje a znetvořuje přirozený řád nařízený Bohem a z něhož se nemůže vymknouti nikdo, aniž by tímto zároveň nezničil samotné základy národního společenství. Obhajovali jsme nekompromisně tento názor od prvního čísla našeho časopisu. Zaujali jsme hned na počátku odmítavý postoj vůči t.zv. Radě, a to nikoliv jen proto, že tam bylo více socialistů než nesocialistů, nýbrž hlavně proto, že v ní zasedali lidé, kteří se zúčastnili vlády rozvratu, hromadného loupení, pronásledování nevinných lidí, zákonem chráněných násilníků a vrahů, vlády Národní fronty, která vešla do našich dějin, jakožto synonym statně organizovaného banditismu. Nyní nejvyšší církevní hodnostář našeho exilu potvrdil svým velkolepým listem naše stanovisko a dal za pravdu nám, nikoliv radovským kolaborantům a exilovým Plojharům, jejichž hamižná politika je urážkou sv. náboženství, v němž se veřejně hlásí.

FFE-za-rámaček. "Politická linie českého oddělení rozhlasu pro Svobodnou Evropu, jakož i jeho personální obsazení, doma v vlasti vhání do náruče bolševismu i ten zbytek, co v národě bylo dosud nenalomeno: český střed a českou pravici. Mluví-li k národu košická kolaborantská garnitura, není divu, že český střed a česká pravice ve vlasti ztrácejí víru v Západ a v USA, neboť se musí nutně domnívat, že Západ chce národu vnutit opět bny zatíženě, neschopné muže. A nespokojence z jejich vlastních socialistických stran a úchylnkáře z KSČ tito z-tížení Západu rovněž nezískají... To jsou tendence a chyby, jež českých poměrů znalý člověk může provádět jedině z tuposti či umyslně. V obou případech takoví lidé nepatří do vedení rozhlasu, který má tak vznešené, ba přímo posvátné cíle." /"Bohemia", list českých demokratických federalistů./

"Soukromé podnikání? To už je něco dávno pryč. Ať si někdo nemyslí, že bude lidem v ČSR vykládati něco o soukromých podnikáních."

/"Tribuna", oficiální orgán čs. Zahraničního Ústavu KSČ v exilu/

JEDNOTA PRO SVOBODU A DEMOKRACII V ČESKOSLOVENSKU

byla ustavena 20. února t.r. v Novém Yorku. Po projevech prof. dra Františka Krále, dra Josefa Černého, prof. dra Bohdana Chudoby a Miroslava Švestky byl zvolen výbor, jemuž předsedá prof. dr. F. Král.

X X X

N A S I M Č T E N Á Ř Ú M

Přestěhovali jsme se zpět do Belgie. Získali jsme celou řadu příspěvků od nových spolupracovníků - vedoucích činitelů křesťanskodemokratických hnutí ze zemí za železnou oponou. Budeme tyto příspěvky uveřejňovati postupně.

Od května t.r. budou Rozpravy vycházeti pravidelně dvakrát měsíčně.

Příští číslo vyjde k 15. květnu t.r.

Děkujeme všem, kdo umožnili vydávání našeho časopisu čtrnáctidenně.

Slibujeme za to i nadále pevnost, zásadovost a rovnou páteř.

Svatý Michaeli Archanděle, braň nás v boji.

Redakce a administrace.

X X X

"Nikdy v historii nebylo Rusko tak mocné, nikdy nebyly síly socialismu tak mohutně seřazeny. To jest nová epocha dějin. Přesto někteří lidé myslí setrvačně. Ještě se nepodařilo vysvětliti všem nutnost pádu".

"Tak nebo tak", F. Peroutka, nakl. F. Borový, Praha, 1947./

X.X.X

"Utuzování hospodářských styků mezi Sovětským svazem a Československem není diktováno komunisty. Je to má politika."

/Dr. Hubert Ripka v New York Herald Tribune, říjen 1947./

X X X

"Socialismus je zcela správně vyznáván, jako mravně vyšší způsob života." /Dr. E. Beneš ve Vánočním poselství 1947./

X X X

ROZPRAVY, list pro křesťanskou demokracii. Ročník IV., číslo 3-4, březen-duben 1953. Řídí a vydává S. Ghelfand, pod záštitou Křesťanskodemokratického hnutí v Belgii/KDH/. Adresa: S. Ghelfand, Boîte postale n. 20, Bruxelles-Schaerbeek 1, Belgique.